

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú európai uniós védjegybíróság
8.Pf...../2018/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Krajnyák és Társa Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Krajnyák András ügyvéd) által képviselt felperes neve (.....) felperesnek a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Klauber Zsófia ügyvéd) és a Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft. (....., ügyintéző: Lantos Mihály szabadalmi ügyvivő) által képviselt alperes neve (...) alperes ellen európai uniós védjegy használatától való eltiltás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 22. napján kelt 3.P...../2017/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az alperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú európai uniós védjegybíróságként eljáró Fővárosi Törvényszék ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.090.771 forint elsőfokú perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint az alperes a jogosultja a ... lajstromszámú,27-i elsőbbségű, Magyarországon 2004. május 1. napjától hatályos „MOBIL” európai uniós szóvédjegynek, ami a Nizzai Megállapodás 1., 3., 4., 9., 16. és 19. osztályaiba tartozó áruk körében áll oltalom alatt. A felperes cégnevében 2002. február 18. napjától szerepeltek a „Mobil Petrol” szavak, a megjelölés alatt üzemanyagok kiskereskedelmével foglalkozik, töltőállomásokat üzemeltet. Ismertette, hogy a Fővárosi Törvényszék 3.P...../2013/10. számú ítéletével megállapította, miszerint a felperes 2002. február 18. napjától bitorolja az alperes perbeli védjegyét. Az ítéletet a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf...../2014/5. számú ítéletével azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az uniós védjegy bitorlásának kezdő napját 2004. május 1. napján határozta meg.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a „MOBIL” európai uniós szóvédjegy magyarországi használatától. Korábbi jogként névhasználati jogára, valamint a „Mobil Petrol” megjelölés saját, lajstromozás nélküli, korábbi tényleges belföldi használatára és a Tptv. 6. §-ába ütköző alperesi magatartásra hivatkozott.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta a korábbi akadályozó jogot, illetve hogy az a felperes jóhiszemű magatartására lenne visszavezethető, hivatkozott a belenyugvásra, saját további „MOBIL” védjegyeire, különösen az 1974-es elsőbbségű lajstromszámú nemzeti szóvédjegyére. Előadta, hogy cégcsoportja tagjaként a **M.O.H.Kft.** 1992. május 11. és 2002.

szeptember 30. között végzett gazdasági tevékenységet Magyarországon, majd 2003. május 15. és 2007. október 1. között egy másik érdekeltiségébe tartozó társaság működött **EXM Kft.** Kft. néven.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak. Döntését az Európai Unió Tanácsának 207/2009/EK. rendelete (Vr.) 8. cikk (4) bekezdés a) és b) pontjára, 110. cikk (2) bekezdésére, 111. cikk (1) bekezdésére, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 5. § (1) bekezdés a) pontjára, (2) bekezdés a) pontjára, a Ptk. 77. § (1), (3) és (5) bekezdésére, valamint a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 6. §-ára alapította.

Rámutatott, hogy a Vr. akkor ad lehetőséget az uniós védjegy használatától való eltiltásra, ha a Magyarország területére érvényes korábbi jog azt biztosítja. A felperes névhasználati jogára [Vt. 5. § (1) bekezdés a) pont, Ptk. 77. §] és saját korábbi megjelölés használatára [5. § (2) bekezdés a) pont] hivatkozott. A törvényszék nem találta bizonyítottnak, hogy 2004. május 1-jén a felperest névhasználatából eredő jog illette, ugyanis 1992 és 2002 között az alpereshez tartozó **M.O.H.Kft.** cégnevében vezérszóként szerepeltette a „Mobil” szót, majd 2003 és 2007 között az alperes leányvállalata az **EXM Kft.** Kft. nevet viselte, vagyis a „Mobil” kifejezés az azonos területen tevékenykedő más gazdasági társaságnak már jóval a felperes bejegyzését megelőzően a cégneve vezérszavává vált. Következésképpen a „Mobil” szóból képzett felperesi cégnev nem volt alkalmas arra, hogy az átlagos fogyasztó e név alapján egyértelműen a felperest azonosítsa. A kérdéses időpontban tehát nem illette meg a felperest a „Mobil” tekintetében névhasználati jog a Ptk. 77. § (1) bekezdése szerint, így erre hivatkozva a perbeli európai uniós védjegy használatától történő eltiltásnak nincs helye.

Nem látta bizonyítottnak az elsőfokú bíróság azt sem, hogy az alperesi védjegyhasználat elleni fellépésre a felperest a Tpvt. 6. §-a jogosította 2004. május 1. napján. Ebben az időszakban a felperes hat üzemanyag töltő kúttal rendelkezett, ez nem jelentette a „Mobil” megjelölés olyan kiterjedt használatát, ami alapján a fogyasztók egyértelműen őt vagy szolgáltatását ismerhették fel. Ennek lehetőségét is kizárja, hogy ugyanezen a piacon alperesi érdekkörbe tartozó versenytárs tevékenykedett azonos cégnev alatt, a felperesi megjelöléshasználat tehát nem volt kizárólagos. Emellett az említett versenytárs évi 22-26 milliárd forint forgalma sokszorosán meghaladta a kb. 1 milliárd forint nagyságrendű felperesi forgalmat, amely a teljes üzemanyag piacra jellemző több száz milliárd forintos forgalomhoz képest elhanyagolható mértékű. Ekként a felperes a kérdéses időpontban nem rendelkezett olyan piaci részesedéssel sem, amely versenyjogi alapon biztosíthatná számára a védjegy használatával szembeni fellépést. A törvényszék a felperes utolsó tárgyaláson tett közvélemény-kutatás beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványát a Pp. 3. § (4) bekezdésére utalva azzal mellőzte, hogy azt bírósági felhívásra már korábban is megtehetette volna, emellett a mostani nyilatkozatokon alapuló közvélemény-kutatástól nem várható releváns adat arra nézve, hogy a fogyasztók 13 évvel ezelőtt melyik piaci szereplőhöz kötötték a „Mobil” kifejezést.

A döntés ellen a felperes fellebbezett, ebben elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával az alperesnek a perbeli védjegy magyarországi használatától való eltiltását kérte, másodlagos kérelme a határozat hatályon kívül helyezésére irányult.

Álláspontja szerint a törvényszék tévedett abban, hogy a releváns időpontban a felperest ne illette volna meg a név viseléséhez fűződő jog. Az alperesi jogelőd 2002. szeptember 30. napjával beolvadt az **E.H. Kft.**-be, vezérszavából kikerült a „Mobil” szóelem, így 2004. május 1. napján a felperes volt az a gazdasági társaság, amely a „Mobil Petrol” megjelölést cégneveként használta. Kiemelte továbbá, hogy míg a felperes megalakulása óta üzemanyagok kiskereskedelmével

foglalkozik, töltőállomásokat működtet belföldön a „Mobil Petrol” megjelölés alatt, addig az alperesi jogelőd a „Mobil” védjegyet kizárólag a kenőanyag nagykereskedelem során használta, és a beolvadás után az „ESSO” védjegyek alatt értékesített üzemanyagot. A megjelölés korábbi használata körében hangsúlyozta, miszerint az üzemanyag értékesítési piacon csekély a versenytársak száma, a fogyasztó a társaságokat a benzinkutak megnevezése és nem a tevékenységet végző cégek neve alapján azonosítja. Az uniós csatlakozás előtt valóban csak hat töltőállomás üzemelt „Mobil Petrol” néven, de még 2004-ben újabb 12 állomással bővült a hálózat, aminek munkálatai már május előtt megkezdődtek. Megalapozatlannak tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy az alig néhány szereplős piacon, az egyébként milliárdos forgalmat elérő, kútjain a többi állomás nevétől markánsan különböző „Mobil Petrol” megjelölést használó felperest a releváns fogyasztói réteg ne tudta volna a piac egyik szereplőjeként azonosítani. Érvei szerint miután az alperes „ESSO” vagy „AGIP” neveken forgalmazott üzemanyagot, ezért az átlagfogyasztó „Mobil kútként” a felperes töltőállomására gondolt. Állította, hogy az átlagfogyasztó tisztában van a töltőkutak elnevezésével, de alig ismeri, hogy az adott kutak melyik gyártó, milyen márkájú kenőolajait árulják, és jobbára a kenőolajjal nem is találkozik, mert az olajcserét jellemzően szakemberre bízta. Nyomatékosította, hogy az üzemanyag értékesítési, kiskereskedelmi szolgáltatás nem tekinthető azonos piacnak a kenőanyagok nagykereskedelmi piacával. Ezért a törvényszék tévesen viszonyította a felek forgalmát egymáshoz, ugyanis az alperes a 22-26 milliárd forintos árbevétel nem a „Mobil” megjelölés alatt értékesített kenőolajakból, hanem az „ESSO” és „AGIP” megjelölések alatt forgalmazott üzemanyagból érte el. Mindezekre tekintettel a Vr. 111. cikk (1) bekezdése értelmében a magyar jogszabályok szerint a „Mobil Petrol” megjelölés korábbi használata és névhasználati joga alapján a felperes fellebbezhet az uniós védjegy jogosultjával szemben.

Az alperes fellebbezési ellenérelmében az ítélet helybenhagyását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy csak a korábbi, jóhiszeműen szerzett jogra lehet igényt alapítani, azonban a felperesi megjelölés használat védjegybitorló volt, ami nem minősíthető ilyennek és versenyjogi sérelmet sem alapozhat meg a jogosulttal szemben.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével, az anyagi és eljárási szabályok megfelelő alkalmazásával jutott arra a meggyőződésre, hogy a felperes a Vr. 111. cikk (1) bekezdése alapján eredményesen nem léphet fel az európai uniós védjegy magyarországi használata ellen. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Elöljáróban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az eljárás megismétlését megalapozó lényeges eljárási hibát nem észlelt és ilyenre a fellebbezés sem hivatkozott. Erre tekintettel nem volt akadály az ítélet érdemi felülbírálatának.

A felperes akadályozó jogát a „Mobil Petrol” kifejezés cégnevében, illetve gazdasági tevékenysége körében való használatában jelölte meg. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja, illetve a Ptk. 77. (1), (3) és (5) bekezdései alapján a felperes sikerrel nem léphet fel az uniós védjegy belföldi használatával szemben. Az alperesi érdekkörbe tartozó **M.O.H.Kft.** cégnevének vezérszavában 1992. május 11. és 2002. szeptember 30. között alkalmazta a „Mobil” kifejezést, tehát a felperes 2002. február 18-ai megalakulásakor a magyar üzemanyag piacon volt olyan működő vállalkozás, amelynek nevében közel egy évtizede a fogyasztó már találkozhatott az érintett szóval. Ezt követően 2003. május 15-től 2007. október 1-ig pedig az ugyancsak alpereshez köthető másik társaság, az **EXM Kft.** Kft. nevében szerepelt a „Mobil” szó. A

fellépés legfőbb akadályát azonban a másodfokú bíróság az alperessel egyetértve abban, látta, hogy a felperes létrejöttékor az alperes érvényes nemzeti védjegyoltalommal rendelkezett, nevezetesen az 1974-es elsőbbségű, ... lajstromszámú „Mobil” szóvédjeggyel, amelyből fakadóan az alperest illette meg annak a kizárólagos joga, hogy az adott szót a gazdasági élet minden területén zavartalanul használhassa. Megállapítható ugyanakkor, hogy a felperes nem tartotta tiszteletben az alperes védjegyjogait, hiszen jogerős bírósági ítélet mondta ki, hogy bitorlást valósított meg az alperes nemzeti védjegye vonatkozásában a megalakulásától kezdődően. Ilyen körülmények között a felperes alaptalanul kérte az uniós védjegy magyarországi használatának a megtiltását.

Nem foghatott helyt a kereset a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja, illetve a Tptv. 6. §-a alapján sem. Az elsőfokú ítéletben e körben kifejtettekén túl az ítéletábra itt is a felperes jogellenes névhasználatára, illetve alperesi védjegyjogba ütköző gazdasági tevékenységére utal. De ebben a körben belső ellentmondást is talált a másodfokú bíróság a felperesi érvelésben, hiszen következetesen hivatkozott a felek ténylegesen tevékenységének az eltérésére vagyis arra, hogy míg ő a „Mobil Petrol” megjelöléssel üzemanyagtöltő állomásokat üzemeltet, addig az alperesi benzinkutak ESSO vagy AGIP név alatt működnek, a „MOBIL” védjegyet viszont kizárólag a kenőanyagok kereskedelme kapcsán alkalmazza. Ebben az esetben azonban nem világos, hogy az alperes panaszolt magatartása mennyiben lehetne sérelmes a felperes számára, hiszen ha a releváns fogyasztóközönség a fő profiljába tartozó benzinkutak kapcsán csak őt azonosíthatja a „Mobil Petrol” szavak alapján, ekként nincs tisztességtelen versenyjogi helyzet. A kifejtettek értelmében az alperes nem tiltható el európai uniós „MOBIL” szóvédjegyének hazai használatától.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelensége miatt a Pp. 239. §-án keresztül irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a felperes tartozik megfizetni az alperesnek a fellebbezéssel felmerült másodfokú perköltségét, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése, valamint a 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 2. § (3) bekezdése, alapján a meg nem határozható pertárgyérték, az ügy egyszerű megítélése és a ténylegesen kifejtett ügyvédi és szabadalmi ügyvivői tevékenység figyelembe vételével állapított meg mérlegeléssel 200.000 forintban a kért 581.428 forinttal szemben.

Budapest, 2018. május 8.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósi ügyintéző